

šol. Omenim še, da ima Kamjenjec tudi protestantski tempelj, židovsko sinagogo in 32 hiš molitve — (božnic).

Ko sem prišel v Kamjenjec, se je že mračilo in najprej je bilo seveda treba izbrati prenočišče. Priporočili so mi neki hotel, toda nisem vedel, kje leži. Treba je vprašati. Velim ustaviti voz in vprašam nekega policista, ki ni imel drugega dela, kakor da je prodajal na cesti samo dolgčas, kje leži hotel „Bellevue“. Policist skoči z največjo postrežljivostjo k meni na voz in veli vozniku pognati. Tako postrežljivega policista še nisem našel. Je pa tudi dobil za svojo ljubeznivost celih 15 kopejk, za katere se je potem zelo vljudno zahvalil. Sicer sem imel v Kamjenjcu še dvakrat priliko, priti v dotiko z ljubeznivimi organi javnega reda. Enkrat mi je veter odnesel klobuk in ga valil po ulici. Moj položaj je bil neprijeten, toda usmiljeni ljudje so mi ga pomagali loviti. Najbolj pripraven pa je bil neki policist, ki je slednjič res ujel klobuk in mi ga prinesel z veliko vljudnostjo. Drugič sem stal pred rusko škofijsko cerkvijo v družbi z gospodom R., odličnim

katoliškim Poljakom iz Kamjenjca, kateremu sem bil priporočen. Imela se je vršiti velika pravoslavna cerkvena parada. Na ulici je polno vojakov delalo špalir, policija se je zvrstila okoli cerkve, slednjič je prišla procesija med špalirjem vojakov in policistov z arhijerejem (škofom) na čelu; duhovniki so nekaj nesli — meni se je reklo, če sem prav razumel, da obleko Matere Božje — ljudstva je bilo malo — le vojaščina, policija, uradniki in duhovščina z dolgimi lasmi in bradami. Na celo parado je bilo treba strašno dolgo čakati, ker se je arhijerej po ruski etiketi zakesnil. Kar stopi k mojemu tovarišu njegov znanec, načelnik policije, v lepi praznični uniformi. Bilo mu je dolgčas in hotel se je razgovarjati do prihoda arhijereja in njegove parade. Moj tovariš me urno predstavi policijskemu načelniku za svojega sorodnika, „obivatelja“ iz Galicije, in potem smo stali dolgo časa na ulici in se razgovarjali.

V hotelu sem si najel stanovanje, poskrbel še za konje in za kazaka, povečerjal, potem pa šel ogledat si mesto.

Trenotkom žalostnim ...

Zložil Zvonimir.

Šumite, oj temni gozdovi, —
že solnčni ugasnil je žar,
na nebu se križajo bliski,
iz dalje se bliža vihar

Oj, v burnih mi prsih tesno je,
v nemiru trepeče srcé,
ugaša mi solnce na nebu
in lega temà na poljë.

A jaz želim luči, svetlobe,
in žarkov veselih želim —
šumite, šumite, gozdovi
trenotkom žalostnim ...

Krvave rože.

Zložil Zvonimir.

V oknu blestečem krvave
rože goré,
čeznje devojki se lepi
vsipljejo zlati lasjé,
žarki večernega solnca
v mrak se lové ...

In čez makova lica devojki
švigne solnčni trak,
rože krvave povesejo
cvetje v mladi mrak ...
Živo za polji večernimi
vriska junak — — —

